

Arrest

nr. 59 809 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 28 juli 2010 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 51 563 van 24 november 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 27 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in om medische redenen met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27/08/2010 werd ingediend door:

S., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Uit verschillende voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene ½ jaar terug leed aan een aandoening welke niet verklaard kon worden. Op 01/10/2010 stelt onze controle- arts dat dit probleem wellicht voorbij is en geen behandeling behoeft. Tevens is er sprake van afwijkende testen. Hier is echter geen verdere informatie over, zodat niet kan gesteld worden dat dit een ernstige aandoening betreft waarvoor behandeling nodig is. Tenslotte heeft betrokkene last van een 2de aandoening, maar ook hier blijkt niet dat betrokkene daarvoor behandeling krijgt. Samenvattend kan volgens onze controle- arts dus gesteld worden dat betrokkene op het ogenblik geen behandeling krijgt, nog aan een ernstige aandoening lijdt. Derhalve is er geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u

- het attest van immatriculatie welk aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 24 augustus 2010 ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomst land is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 24 augustus 2010 wel degelijk diverse medische attesten (o.a. dd. 28/07/2010 van dokter H. E., dd. 18/02/2010 van dokter O.B. L., dd. 16/02/2010 en 05/02/2010 van dokter D.W. S. en dd. 30/12/2009 van dokter V. P.) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard is dat hij niet in staat is om lange

reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering: (...)

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 24 augustus 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt, met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 24 augustus 2010 vijf medische verslagen bij opgesteld door dokters H. E., O.B. L., D. S. en V. P.

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door een orthopedist en gastro-enteroloog noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vwo wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek zou verweerder ongetwijfeld een andere kijk op de zaken hebben gegeven.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat zélf gebaseerd was op veronderstellingen (zie advies controle-arts dd. 01110/2010: "Dit is een probleem dat wellicht voorbij is en geen behandeling behoeft") schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten derde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 8 oktober 2010 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder op z'n minst te antwoorden op de (overige) argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 24 augustus 2010 had aangehaald: waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland voor verzoeker niet toegankelijk zijn gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert.

Zie verzoekschrift dd. 24/08/2010.

"Een terugkeer naar zijn oorspronkelijke woonplaats in Armenië is onmogelijk, nu verzoeker ginds geconfronteerd zal worden met ernstige moeilijkheden.

Daarenboven verkeert verzoeker in Armenië in een sociaal en financieel bijzonder zwakke en kwetsbare situatie.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek totaal niet aangewezen.

Tenslotte zijn de medische voorzieningen in Armenië voor verzoeker niet toegankelijk gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel zwakke situatie verkeert.

Gelet op de kwetsbare sociale en financiële toestand van verzoeker in Armenië houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem."

Aangezien verweerder in de bestreden beslissing dd. 8 oktober 2010 deze argumenten niet uitdrukkelijk in overweging neemt, laat staan dat verweerder enig antwoord geeft op deze argumenten, is het duidelijk dat verweerder is tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. ..het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de

akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.),"

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oopunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker stelt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier niet op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Verweerder heeft niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging d.d. 24 augustus 2010 onderzocht en in overweging genomen. Vooreerst stelt verzoeker, is de

bestreden beslissing onredelijk gelet op de objectieve en verifieerbare voorgelegde medische attesten waaruit wel degelijk de medische aandoeningen kunnen worden afgeleid. Verzoeker lijdt aan een aandoening van die aard dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. Vervolgens voert verzoeker aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer gebaseerd is op veronderstellingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu een medisch onderzoek een andere kijk op de zaken had gegeven. Ten slotte meent verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is aangezien niet geantwoord is op het gegeven dat de medische voorzieningen in zijn herkomstland niet toegankelijk zijn en hij zich aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie bevindt.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaargeneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Uit artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet leidt de Raad af dat de vreemdeling die stelt aan een ziekte te lijden die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst is, dit moet ‘aantonen’ en deze vreemdeling dus de bewijslast draagt. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de vreemdeling die een beroep wenst te doen op de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vervatte proceduremogelijkheid, uit een bijkomend medisch onderzoek af te leiden dat verzoeker aan een dergelijke ziekte lijdt die de afgifte van een verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verantwoord.

Uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan voorts afgeleid worden dat het medisch getuigschrift een gezondheidsproblematiek (ziekte) en een risico dient te vermelden maar dat de beoordeling van de inhoud van het medische getuigschrift dient overgelaten te worden aan de ambtenaar-geneesheer. Hieruit kan eveneens afgeleid worden dat deze enkel een advies dient te verschaffen aangaande het risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, maar niet verplicht is om de vreemdeling te onderzoeken. Aldus blijkt dat de inhoud van een medisch getuigschrift behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat dit onderzoek de grondigheid van de zaak betreft.

Er dient hier ook gewezen te worden op de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) waarin aangaande het ‘nieuwe’ artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

“In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaargeneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van

deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen."

In casu geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies over de medische situatie van verzoeker op basis van de medische stukken voorgelegd door verzoeker.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies van 1 oktober 2010 het volgende vast:

"Verwijzend naar het medisch attest dd. 30/12/2009 van dr. P.V., orthopedist, blijkt dat betrokkene pijn heeft aan zijn enkel. In het verleden diep hij daar een schotwonde op. Verder onderzoek zal gebeuren.
-Verwijzend naar het medisch attest dd. 5/2/2010 van dr. S. D., gastro-enteroloog, blijkt dat de betrokkene diarree heeft. Verder onderzoek zal gebeuren.
-Verwijzend naar het medisch attest dd. 16/2/2010 van dr. S. D., gastro-enteroloog, blijkt dat er geen bijzonderheden te zien zijn op ileocoloscopie. De diarree wordt niet verklaard.
-Verwijzend naar het medisch attest dd. 18/2/2010 van dr. L.O.B., anatomopatholoog, blijkt dat de bipten van de ileoscoloscopie geen bijzonderheden aantonen.
-Verwijzend naar het medisch attest dd. 28/7/2010 van dr. E. H., huisarts, blijkt dat betrokkene gestoorde levertesten heeft en een misvorming van de rechtersvoet na schotwonde. Dit is op te volgen."

Verzoeker betwist deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet.

De ambtenaar-geneesheer concludeert *"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."*

Uit de conclusie van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 1 oktober 2010 blijkt bijgevolg dat het voor hem vaststaat dat de medische klachten van verzoeker niet dermate ernstig zijn dat deze een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Hieruit leidt de Raad af dat de ambtenaar-geneesheer het niet noodzakelijk achtte bijkomend onderzoek te doen aangezien het voor de ambtenaar-geneesheer vaststond dat de medische aandoeningen van verzoeker niet ernstig zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift heeft de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening gehouden met alle aangehaalde elementen in de medische attesten. Evenmin blijkt uit het gegeven advies dat het gebaseerd is op veronderstellingen. Met betrekking tot de diarree waaraan verzoeker een half jaar terug leed, concludeert de ambtenaar-geneesheer dat het *"probleem wellicht voorbij is en geen behandeling behoeft"*. In de mate verzoeker het niet eens is met deze conclusie dient de Raad vast te stellen dat hij de conclusie niet weerlegt aan de hand van concrete gegevens. Het volstaat niet dat verzoeker het niet eens is om de conclusie van de ambtenaar-geneesheer, die niet kennelijk onredelijk is, te weerleggen. De Raad herhaalt dat de vreemdeling die stelt aan een ziekte te lijden die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst is, dit moet 'aantonen' en deze vreemdeling dus de bewijslast draagt.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer verzoekers medische aandoeningen, rekening houdende met alle elementen zoals vermeld in de medische attesten, heeft beoordeeld. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van ambtenaar-geneesheer, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een nieuw medisch onderzoek hetgeen niet tot de

bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoeker die thans opnieuw verwijst naar de voorgelegde medische attesten en een bijkomend onderzoek suggereert, maakt niet aannemelijk dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is, laat staan dat hij de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer weerlegt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker, zijn beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer. Op grond van dit advies concludeert verweerder dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de aangehaalde medische problematiek van verzoeker is onderzocht door een ambtenaar-geneesheer en dat verweerder, op grond van het advies van de controlearts de medische problematiek niet weerhoudt als grond voor regularisatie. Verweerder motiveert en onderbouwt zijn conclusie aan de hand van het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is, toont hij evenmin aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Waar verzoeker verweerder verwijt geen antwoord te hebben gegeven op zijn argumenten dat de medische voorzieningen in zijn land van herkomst niet toegankelijk zijn, wijst de Raad erop dat verweerder vaststelt dat hij op dit ogenblik geen behandeling krijgt en evenmin aan een ernstige aandoening lijdt.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag, alsook op de adviezen gegeven door de arts van verzoeker en die van de ambtenaar-geneesheer en derhalve zorgvuldig tewerk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 24 augustus 2010 voorgelegde medische verslagen bleek dat verzoeker niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet aanwezig is waardoor een terugkeer onmogelijk is. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende:

Artikel 3: Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt."

2.4 Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoeker stelt dat er geen adequate medische behandeling voorhanden is in Armenië en stelt dat een onderbreking van de huidige medische behandeling en een gedwongen terugkeer van verzoeker een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden afgeleid. Verzoeker beperkt zijn betoog tot een louter theoretische uiteenzetting van artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker op dit ogenblik geen medische behandeling krijgt. Verzoeker weerlegt dit gegeven niet. Waar verzoeker betoogt dat het "*van belang (is) dat verdere noodzakelijk medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden*", mist deze bewering feitelijke grondslag.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Bij zijn verzoekschrift dd. 24 augustus 2010 had verzoeker vijf medische verslagen attesten voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende artsen (o.a. dd. 28/07/2010 van dokter H.E., DD. 18/02/2010 van dokter O.B.L., dd. 16/02/2010 en 05/02/2010 van dokter D.S. en dd. 30/12/2009 van dokter V.P.) bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een gastro-enteroloog en een orthopedist en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot het advies van de ambtenaargeneesheer dd. 1 oktober 2010, dat gebaseerd was op veronderstellingen, minstens niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 8 oktober 2010 te worden vernietigd."

2.6 Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Waar verzoeker verweerder verwijt hem niet aan een bijkomend medisch onderzoek te hebben onderworpen, wijst de Raad nogmaals op artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaargeneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Er dient hier ook gewezen te worden op de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) waarin aangaande het ‘nieuwe’ artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaargeneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat de ambtenaar-geneesheer wordt geacht voldoende bekwaam te zijn om zelf te oordelen of al dan niet een bijkomend onderzoek noodzakelijk is om een advies te geven. *In casu* bleek dat verzoeker op dit ogenblik geen medische behandeling krijgt en niet aan een ernstige aandoening lijdt. De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoeker duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Rekening houdende met de voorgelegde attesten oordeelde de ambtenaar-geneesheer in het medisch verslag van 1 oktober 2010 dat geen ernstige aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de door hem ingediende medische attesten en de door de ambtenaar-geneesheer vastgestelde medische aandoening niet betwist, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

N. MOONEN